

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติ ราชทัณฑ์ พ.ศ.2560¹

ศศิธร งามเจริญหนา²

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการลดวันต้องโทษและพักการลงโทษ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่ารากฐานแห่งความคิดของมนุษยชาติในการก่อกำเนิดแนวคิดเกี่ยวกับมาตรการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษ โดยอ้างอิงได้จากแนวความคิดในการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาตามหลักทฤษฎี โดยมิตฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับมาตรการลดวันต้องโทษ ได้แก่ ทฤษฎีแก้แค้นทดแทน ทฤษฎีข่มขู่และยับยั้ง ทฤษฎีปรับปรุงแก้ไขหรือดัดนิสัย ทฤษฎีชดเชยความผิด และทฤษฎีป้องกันสังคม มุ่งเน้นตามหลักทฤษฎีการข่มขู่ยับยั้งเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวที่จะกระทำความผิด มากกว่าการแก้แค้นทดแทน และตามทฤษฎีปรับปรุงแก้ไขหรือดัดนิสัย อันจะช่วยให้การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดก่อนที่จะได้รับการปล่อยตัวออกมามีประสิทธิภาพ และเป็นการปรับปรุงพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดมิให้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นรัฐจะออกกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอหรือไม่ เพียงใดต้องพิจารณาหาคำตอบจากแนวคิดทฤษฎีในการลงโทษผู้กระทำความผิดตามหลักทฤษฎี

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 และกฎกระทรวงมหาดไทย กำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดและเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกและการพักการลงโทษและ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จรล เล็งวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติ พ.ศ.2562 ยังไม่ชัดเจน ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 ปัญหาประการแรก ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับจำนวนวันที่นักโทษจะต้องจำคุกจริงตามคำพิพากษาก่อนจะมีสิทธิได้รับการลดวันต้องโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52(5) กำหนดไว้นั้นต่ำเกินไป กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52(5) ได้กำหนดอัตราโทษที่นักโทษจะต้องได้รับโทษจำคุกจริงตามคำพิพากษาของศาลมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือหนึ่งในสามของกำหนดโทษ ตามหมายศาลในขณะนั้น หรือ ไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกที่กำหนดระยะเวลาของโทษที่จะมีสิทธิได้รับการลดวันต้องโทษนั้นต่ำเกินไป โดยเฉพาะกรณีความผิดหลายกรรมต่างกัน หรือ ความผิดที่เป็นเหตุจูงใจอันจะต้องได้รับโทษสูงขึ้นนั้น ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวยังมิได้มีการแบ่งแยกไว้อย่างชัดเจนสำหรับกรณีความผิดหลายกรรมต่างกัน หรือ ความผิดที่เป็นเหตุจูงใจอันจะต้องได้รับโทษสูงขึ้น ในเรื่องของอัตราโทษที่นักโทษจะต้องได้รับโทษ จำคุกจริงตามคำพิพากษาก่อนที่จะมีสิทธิได้รับการลดวันต้องโทษนั้น เนื่องจากตามสภาพความร้ายแรงของประเภทความผิดดังที่กล่าวมา เมื่อนักโทษเข้าไปรับโทษจำคุกในเรือนจำแล้วประพฤติตนดีครบหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้อันจะมีสิทธิได้รับการลดวันต้องโทษเหมือนกับนักโทษที่กระทำความผิดทุกกรณีหากเป็นเช่นนั้นแล้วอาจจะเกิดความไม่เป็นธรรมหรือเกิดปัญหาตามมาภายหลังเมื่อนักโทษที่กระทำความผิดหลายกรรมต่างกันหรือในคดีที่มีอัตราโทษสูง ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำนักโทษอาจจะหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก อันจะทำให้เกิดปัญหาตามมา ภายหลังได้

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับเงื่อนไขหลักเกณฑ์การเลื่อนชั้นและการจัดลำดับชั้นนักโทษ ตามกฎกระทรวง ข้อ 3(5) ที่กำหนดให้นักโทษเด็ดขาดขณะเข้ามารับโทษในเรือนจำให้จัดอยู่ในชั้นปรับปรุงมาก เช่น คดีอุกฉกรรจ์ คดีสะเทือนขวัญ หรือคดีที่เป็นที่สนใจของประชาชน อีกทั้งไม่มีสิทธิที่จะได้รับการเลื่อนชั้น กล่าวคือ ตามกฎกระทรวงมหาดไทยที่แก้ไขใหม่กำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดและเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาด ซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุก หรือ การพักการลงโทษ และได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติ พ.ศ. 2562 ข้อ 3(5) กำหนดให้ นักโทษเด็ดขาดที่เข้ามาใหม่ให้จัดอยู่ในชั้นกลาง เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้ (5) นักโทษเด็ดขาดซึ่งกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ คดีสะเทือนขวัญ หรือคดีที่เป็นที่สนใจของประชาชน ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้จัดอยู่ในชั้นต้องปรับปรุงมาก จากบทบัญญัติดังกล่าวยังมิได้มีการกำหนดเงื่อนไขให้นักโทษที่กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์อันเป็นคดีที่มี

ความร้ายแรง และเป็นที่น่าสนใจของประชาชนตามที่ปรากฏตามข่าวทั้งในอดีตและปัจจุบัน เช่น คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง จะเห็นได้ว่านักโทษที่กระทำความผิดคดีดังกล่าวเมื่อถูกจับเข้ารับโทษในเรือนจำท้ายที่สุดแล้วก็ได้รับการลดวันต้องโทษ และได้รับปล่อยตัวออกมาก่อนครบกำหนดโทษ เนื่องจากประพฤติดนดีครบตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด จึงได้เลื่อนชั้นให้เป็นนักโทษชั้นดี จึงมีสิทธิได้รับการลดวันต้องโทษและปล่อยตัวออกมา สุดท้ายก็ได้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกในคดีเดิม อันจะเห็นได้ว่านักโทษอาจจะไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษที่เขาได้รับ หรือ หลักเกณฑ์การลดวันต้องโทษเงื่อนไขการจัดลำดับชั้นนักโทษอาจจะเอื้อประโยชน์ให้นักโทษที่กระทำความผิดร้ายแรงเช่นนี้มากเกินไป เพราะเห็นว่าถ้ากระทำความผิดแล้วเข้าไปรับโทษในเรือนจำ เมื่อประพฤติดนดีก็มีสิทธิที่จะได้รับการเลื่อนชั้น และได้ลดวันต้องโทษ หากเป็นเช่นนั้นแล้วอาจจะเกิดการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกหรือเกิดคดีสะเทือนขวัญขึ้นอีก เพราะไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้

ปัญหาประการที่สาม โทษที่นักโทษจะต้องจำคุกจริงตามคำพิพากษาก่อนจะมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52(7) กำหนดไว้นั้นต่ำเกินไปควรกล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52(7) การพักการลงโทษ เมื่อนักโทษเด็ดขาดได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้นแล้วแต่อย่างไรจะมากกว่าหรือน้อยกว่าสิบปีในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต เป็นโทษจำคุกมีกำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขให้กำหนดเท่ากับโทษที่เหลืออยู่ ทั้งนี้ในการคำนวณระยะเวลาพักการลงโทษ ถ้ามีวันลดวันต้องโทษจำคุกตาม (6) ให้นำมารวมกับระยะเวลาในการพักการลงโทษด้วย โดยในการพักการลงโทษให้คณะกรรมการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยการพักการลงโทษของโทษที่จะมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษนั้นต่ำเกินไป โดยเฉพาะกรณีความผิดหลายกรรมต่างกัน หรือ ความผิดที่เป็นเหตุฉกรรจ์ ความผิดสะเทือนขวัญหรือความผิดที่เป็นที่น่าสนใจของประชาชนอันจะต้องได้รับโทษสูงขึ้น ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวยังมิได้มีการแบ่งแยกไว้อย่างชัดเจน สำหรับกรณีความผิดหลายกรรมต่างกัน หรือ ความผิดที่เป็นเหตุฉกรรจ์อันจะต้องได้รับโทษสูงขึ้นในเรื่องของอัตราโทษที่นักโทษจะต้องได้รับโทษจำคุกจริงตามคำพิพากษาก่อนที่จะมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษนั้น เนื่องจากตามสภาพความร้ายแรงของประเภทความผิดดังที่กล่าวมานั้น เมื่อนักโทษเข้าไปรับโทษจำคุกในเรือนจำแล้วประพฤติดนดีครบหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ อันจะมีสิทธิได้รับการพักการลงโทษเหมือนนักโทษที่กระทำความผิดทุกกรณี หากเป็นเช่นนั้นแล้วอาจจะเกิดความไม่เป็นธรรม หรือ เกิดปัญหาตามมาภายหลังเมื่อนักโทษที่กระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน หรือ ในคดีที่มีอัตราโทษสูง ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำนักโทษอาจจะกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกได้อันจะทำให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง

ปัญหาประการที่สี่ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดแยกประเภทคดีความผิดว่าคดีประเภทใดบ้างควรถูกจำกัดมิให้ได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษ กล่าวคือ ปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมมีเพิ่มสูงขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากมาตรการพักการลงโทษเกี่ยวกับระบบการกลั่นกรองนักโทษที่ยังไม่มีความเคร่งครัดเพียงพอ และ เชื่อถือได้ว่านักโทษเด็ดขาด เมื่อได้รับการปล่อยตัวออกมาภายหลังจากการได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษแล้วจะกลับตนเป็นคนดีไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ อีกทั้งคดีบางประเภทก็ไม่ควรจะได้รับ การพักการลงโทษ เนื่องจากว่าเป็นคดีที่มีความร้ายแรงส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของคนในสังคมและประเทศชาติ เมื่อมีการกำหนดแยกประเภทคดีความผิด หากมาตรการพักการลงโทษ ได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพเพียงพอ จะส่งผลให้ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาการกระทำความผิดซ้ำที่อาจเกิดขึ้นกับคนในสังคมลดน้อยลง อีกทั้งยังจะช่วยทำให้ นักโทษที่กระทำความผิดคดีร้ายแรงและเป็นการกระทำความผิดติดนิสัย ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูตามมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้ อันเป็นหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ที่จะต้องดำเนินการตามมาตรการแก้ไขฟื้นฟูนักโทษ ผู้กระทำความผิดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เขากลับตนเป็นคนดีพร้อมที่จะกลับคืนสู่สังคมได้ และไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ประเทศจะเกิดความสงบเรียบร้อย เนื่องจากกระบวนการยุติธรรมและกฎหมายมีประสิทธิภาพสามารถแก้ไขปัญหาดังต่าง ๆ ได้

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการลดวันต้องโทษและการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับจำนวนวันที่นักโทษจะต้องจำคุกจริงตามคำพิพากษา ก่อนจะมีสิทธิได้รับการลดวันต้องโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52(5) กำหนดไว้นั้นต่ำเกินไป เห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมเป็นดังต่อไปนี้ มาตรา 52(5) แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์โดยกำหนดหลักเกณฑ์ว่า “ นักโทษเด็ดขาดคนใดแสดงให้เห็นว่ามีความประพฤติดี มีความอดุสาหะ ความก้าวหน้าในการศึกษา และทำงาน เกิดผลดี หรือ ทำความชอบแก่ราชการเป็นพิเศษอาจได้รับประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(5)การลดวันต้องโทษจำคุกให้เดือนละไม่เกินห้าวัน แต่การลดวันต้องโทษ จำคุกจะพึงกระทำได้ต่อเมื่อ นักโทษเด็ดขาดได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว สำหรับผู้กระทำความผิดครั้งแรก และเป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสามปี จะต้องได้รับโทษจำคุกตามหมายศาลมาแล้ว ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกำหนดโทษตาม หมายศาลในขณะนั้นหรือไม่น้อยกว่าสองในสามในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา หรือคดีความผิดอุกฉกรรจ์ คดี

สะท้อนขวัญ หรือคดีที่เป็นที่สนใจของประชาชน ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาวินิจฉัยลวันต้องโทษจำคุก”

2.ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับเงื่อนไขหลักเกณฑ์การเลื่อนชั้น และการจัดลำดับ ชั้นนักโทษตามกฎหมาย กฎกระทรวง ข้อ 3(5) ที่กำหนดให้นักโทษเด็ดขาดขณะเข้ามารับโทษ ในเรือนจำให้จัดอยู่ในชั้นปรับปรุงมาก เช่น คดีอุกฉกรรจ์ คดีสะท้อนขวัญ หรือคดีที่เป็นที่สนใจของประชาชนอีกทั้งไม่มีสิทธิที่จะได้รับการเลื่อนชั้น เห็นควร ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าวเป็นดังต่อไปนี้

นักโทษเด็ดขาดเข้าใหม่ให้จัดอยู่ในชั้นกลาง เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้ (5) นักโทษ เด็ดขาดซึ่งกระทำความผิด ในคดีอุกฉกรรจ์ คดีสะท้อนขวัญ หรือ คดีที่เป็นที่สนใจ ของประชาชน ตามที่รัฐมนตรีประกาศ กำหนดให้จัดอยู่ในชั้นต้องปรับปรุงมาก และ ไม่ได้รับสิทธิในการลดวันต้องโทษ

3.ปัญหาเกี่ยวกับ โทษที่นักโทษจะต้องจำคุกจริงตามคำพิพากษาก่อนจะมีสิทธิ ได้รับการพักการลงโทษตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52(7) กำหนด ไว้ว่านั้นถ้าเกินควร เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้ มาตรา 52(7) แห่ง พระราชบัญญัติราชทัณฑ์โดยกำหนดหลักเกณฑ์ว่า “ นักโทษเด็ดขาดคนใดแสดงให้เห็น ว่ามีความประพฤติดี มีความอดสาหะ ความก้าวหน้าในการศึกษา และทำงาน เกิดผลดีหรือทำความชอบแก่ราชการเป็นพิเศษ อาจได้รับประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(7) พักการลงโทษเมื่อนักโทษเด็ดขาด ได้รับโทษมาแล้วสำหรับการกระทำ ความผิดครั้งแรก และเป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ของกำหนดโทษ ตามหมายศาลในขณะนั้นจะต้องได้รับโทษตามหมายศาลมาแล้วไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้นหรือน้อยกว่า 2 ใน 3 ในกรณีที่ต้องโทษ จำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิต เป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา คดีอุกฉกรรจ์ คดีสะท้อนขวัญ หรือ คดีที่เป็นที่สนใจของประชาชน และกำหนด ระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติ ตามเงื่อนไขให้กำหนดเท่ากับกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ ทั้งนี้ ในการคำนวณระยะเวลาการพักการลงโทษ ถ้ามีวันลดวันต้องโทษจำคุกตาม (6) ให้นำ มารวมกับระยะเวลาในการพักการลงโทษด้วยโดยในการพักการลงโทษ ให้คณะกรรมการ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาวินิจฉัยการพักการลงโทษ

4. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับ การกำหนดแยกประเภทคดีความผิดว่าคดีประ เภทใดบ้างควรถูกจำกัดมิให้ได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษ เห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมกฎหมายดังต่อไปนี้ โดยกำหนดว่านักโทษเด็ดขาดที่ กระทำความผิดในคดีดังต่อไปนี้ ถูกจำกัดมิให้ได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษ ได้แก่

- (1) คดีอุกฉกรรจ์ คดีสะเทือนขวัญ หรือคดีที่เป็นที่สนใจของประชาชน
- (2) คดีที่มีอัตราโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือโทษประหารชีวิต
- (3) คดีที่มีการกระทำความผิดซ้ำ และ ความผิดในครั้งหลัง มิได้เป็นความผิด ลหุโทษหรือเกิดจากความประมาทเลินเล่อ โดยมีอัตราโทษจำคุกตามคำพิพากษาสำหรับ ความผิดทั้งสองคราว ไม่ต่ำกว่าโทษจำคุก 50 ปี หรือ จำคุกตลอดชีวิต
- (4) ผู้กระทำความผิดทางเพศ หรือพวกวิปริตทางเพศ
- (5) คดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
- (6) คดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายที่ได้กระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือเป็นการกระทำโดยเจตนา และทำให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตหรือได้รับอันตราย สาหัส อันอาจจะถึงแก่ชีวิตได้

วรรคสอง ทั้งนี้ตามวรรคแรกให้เป็นดุลพินิจของเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ ที่มีหน้าที่เฉพาะในการคัดกรองตรวจสอบข้อมูลหรือประวัติของนักโทษเด็ดขาด ที่ถูกจำกัด มิให้ได้รับประโยชน์จากการพักการลงโทษโดยมีการตรวจสอบอย่างเคร่งครัด เพื่อให้ การดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ของการพักการลงโทษและเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมสำหรับทุกฝ่าย

เอกสารอ้างอิง

- ชาย เสวิกุล, อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา, พระนคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2507.
- นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล , การคุมประพฤติและการพักการลงโทษ, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2534.
- นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, การคุมประพฤติและการพักการลงโทษ, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2532.
- ประเสริฐ เมฆมณี, ทัณฑวิทยา, กรุงเทพฯ บพิธกรพิมพ์, 2526.
- พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479.
- พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2560.
- ประมวลกฎหมายอาญา
- กฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดและเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกหรือการพักการลงโทษและได้รับการปล่อยตัว พ.ศ.2562